

ERMETRINE BIJ DEN PARTUS.

In verband met de door collega BRUINSMA gestelde vragen wil ik gaarne mijn ervaring mededeelen over de door mij verkregen resultaten. In het bijzonder heb ik ermetrine gebruikt in het nageboortetijdperk. Mijn ervaring is gebaseerd op ongeveer 250 gevallen. Aangezien de verkregen uitkomsten opmerkelijk gunstig zijn, wil ik de binnen zeer korten tijd te publiceeren officieele statistieken in het kort samenvatten:

a) het nageboortetijdperk was aanmerkelijk korter dan zonder ermetrine-gebruik, gemiddeld ongeveer 6 minuten.

b) de placenta werd of spontaan of door lichten druk met de hand zeer gemakkelijk uitgedreven.

c) bloedverlies tijdens deze periode is practisch nihil, ook bij die patiënten, die bij vorige verlossingen zeer veel bloed hadden verloren.

d) bij de door mij gebruikte doseering werd slechts bij één vrouw een ostiumkramp waargenomen, waarbij na ongeveer een uur zonder verder bloedverlies van beteekenis de placenta kon worden verwijderd.

Wat betreft de doseering het volgende:

Bij de eerste 12 patiënten heb ik gegeven 0.250 (1/4) mG. ermetrine. Bij deze doseering nam ik waar, dat bij 8 dezer kraamvrouwen onaangename, pijnlijke na-weën ontstonden. Daarop werd overgegaan tot een lagere doseering en wel 0.125 (1/8) mG. Met deze doseering werden 100 kraamvrouwen behandeld, waarbij geen onaangename bijverschijnselen zich voordeden. In verband met deze uitkomsten liet ik ampullen bereiden met een nog lagere dosis en wel 0.0625 (1/16) mG. Bij deze doseering werd geen practisch resultaat waargenomen. Hierop keerde ik tot de tweede doseering (0.125 mG.) terug; hiermede werden in totaal ongeveer 250 vrouwen behandeld. De toediening had plaats terstond na de geboorte van het kind, intramusculair in het bovenbeen.

Oss, 1 Mei 1939.

L. STOLTZ.

PROTHESE-SPECIALISTEN.

De dupliek van collega PINKHOF raakt de keru der quaestie niet.

De heer NORD gebruikt het argument om te bewijzen, dat de bedoelde medici behalve aan beunhazerij (in dit geval voor de patiënten ongevaarlijk) zich ook schuldig maakten aan een veel ernstiger vergrijp, namelijk het trekken van vele gave elementen (*primum non nocere*).

Het gebruikte argument deugde niet, miste dus bewijskracht. Dit wenschen wij vast te stellen, aangezien door deze bewering de beschuldiging op geheel ander terrein kwam en een veel ernstiger karakter kreeg.

Dat de Maatschappijrechtspraak geen *bedreiging* vormt is misschien waar, maar hier is gesproken over tuchtcolleges en collega PINKHOF zal toch zeker moeten toegeven, dat geen enkele arts de mededeeling, dat men van plan is hem voor het tuchtcollege te brengen, als een vriendelijkheid zal beschouwen.

De laatste alinea uit de dupliek had geheel kunnen vervallen, aangezien wij spraken over penetratie van *tandartsen in het platteland*, — een uitsluitend geographische aanduiding — en niet over *penetratie binnen het arbeidsveld der huisartsen*, hetgeen heel wat anders impliceert.

Integendeel, wij zien in de vestiging van tandartsen op het platteland niets dan voordeel, al was het alleen maar ter verdringing van zoogenaamde prothese-specialisten.

's-Gravenhage, 1 Mei 1939.

P. B. MIDDENDORP.

T. J. ESKES.

PUNT III. VOORSTEL TOT SAMENWERKING MET DEN BOND VAN GENEESHEEREN IN NEDERLANDSCH INDIË.

Daar het mij door familieomstandigheden niet mogelijk is de Buitengewone Algemeene Vergadering van 13 Mei bij te wonen, wil ik gaarne op deze plaats enkele opmerkingen maken.

Ik juich het toe, dat er wat meer samenhang komt in de menschen met een Nederlandsch artsdiploma, waar zij dan ook verblijven, maar ik vraag mij toch af of het te bereiken resultaat zooveel omslag waard is en of het nog altijd onmogelijk is om ook de leden van de Vereeniging tot bevordering der geneeskundige wetenschap in Nederlandsch-Indië mee te krijgen. Alle officieren van gezondheid en geneeskundige ambtenaren van den D.V.G. zijn daarvan lid, ook op aandrang van het gouvernement. Misschien zijn er onder de officieren van gezondheid wel enkelen lid van den Bond van Geneesheeren, maar dit is uitzondering. Want het is mijns inziens minder juist, dat in de toelichting (blz. 97 onderaan) staat: „door dit alles mag men de Maatschappij in Holland en den Bond in Indië beschouwen als gelijkwaardige lichamen”. Gelukkig niet, zou ik zeggen; tot den rang van enkel vakorganisatie is onze Maatschappij nog niet afgedaald.

Ik betreur het, dat de wetenschappelijke vereeniging, die ook het *Gen. Tijdschrift voor Nederlandsch-Indië* uitgeeft en in alle belangrijke plaatsen afdelingen heeft, met kringvergaderingen en demonstraties, zich nooit met sociale geneeskundige problemen in reglementairen vorm heeft willen bezig houden en ik meen, dat er ginds ook wel een strooming is, die naar het voorbeeld van onze Maatschappij één vereeniging, die in ruim verband alle geneeskundigen zou kunnen omvatten, gaarne tot stand zag komen. Maar zoo ver is het nog niet. Wat belet echter het Hoofdbestuur om te trachten met de Vereeniging tot bevordering der geneeskundige wetenschap in Indië tot een zelfde regeling te komen als die met den Bond van geneesheeren? Is dit ooit geprobeerd? Voor zoover mij bekend nimmer langs officiëlen weg.

Als een voordeel van de aangeboden regeling wordt genoemd het feit, dat repatriërende leden van den Bond automatisch onder onze rechtspraak vallen. Het is niet te ontkennen, dat hier prophylactisch iets goeds uit kan voortkomen, maar de officieren van gezondheid en geneeskundige ambtenaren, die met een pensioen zich nog eens gaan vestigen, vallen voor het meerendeel buiten deze regeling en daaronder zijn er ook wel, voor wie medische ethiek een holle klank is.

Ik acht deze overeenkomst met den Bond van geneesheeren ietwat beneden de standing van onze Maatschappij en zou ze willen uitstellen tot een algemeene regeling met geneeskundig Indië ware getroffen.

Nijmegen, 1 Mei 1939.

J. B. C. PERSENAIRE.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

GENUA. — **Huldeblijk voor Vittorio Maragliano.** De koning-keizer heeft de zilveren medaille voor burgermoed toegekend aan prof. v. MARAGLIANO te Genua, die vele jaren lang nuttige onderzoekingen heeft verricht op het gebied der radiologie en der electrotherapie, en deze heeft voortgezet, ook toen hij reeds ernstige gevolgen van de werking der stralen had ondervonden, welke vele chirurgische bewerkingen noodzakelijk maakten, zoodat hij zelfs eenige vingers heeft moeten missen (*Policlinico*, 17 April).

BOSTON. — **Zevenjaarlijksche Francis Amory-prijs.** Door wijlen FRANCIS AMORY te Beverly (Mass.) is aan de American Academy of Arts and Sciences, 28 Beverly Str. te Boston, Mass. een kapitaal vermaakt, uit welks opbrengst om de zeven jaren een bedrag van ruim 10.000 dollar als prijs kan worden toegekend voor een werk (of werken) van bijzondere of buitengewone beteekenis voor de genezing of verlichting van aandoeningen der *menschelijke voortplantingsorganen*. De arbeid (berustende op proefnemingen, waarnemingen of studie) moet telkenmale zijn verricht in de zeven jaren, welke aan de toekenning van den prijs voorafgaan. De eerste toekenning zal plaats hebben in 1940. De Academy is vrij om te beslissen aan het eind van elke zevenjarige periode, of een prijs zal worden toegekend of niet, en of dit aan één of meer personen zal geschieden. Zij